

عنوان مقاله:

تبریز پس از زلزله سال 1193 ه.ق

محل انتشار:

دومین همایش تخصصی توانمندسازی میراث معماری و شهری در برابر زلزله (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

بهروز عمرانی

امین مرادی

خلاصه مقاله:

در رابطه با شمال غرب ایران باید خاطر نشان کرد که بخش اعظمی از ابنیه فرهنگی این منطقه از ایران همواره تحت تاثیر عامل طبیعی زلزله دچار تجزیه کالبدی شده است. به عبارتی، همجواری شهر تبریز با گسل فعال شمال غرب ایران منجر شده است تا تاریخ شهر تبریز با زمین لرزه و بحران های حاصل از آن عجین باشد. به استناد متون تاریخی، شدت و قدرت برخی از زمین لرزه ها به حدی بوده است که موجودیت کالبدی شهر به یکباره دگرگون شده و صدمات جبران ناپذیری بر جای گذاشته است. معروف ترین و در عین حال آخرین زمین لرزه بنیان برانداز در تاریخ تبریز در سال 1193 ه.ق به وقوع پیوست که در نتیجه آن شهر به کلی منهدم و اکثر جمعیت آن تلف شدند. رهیافت های جدید در معماری و شهرسازی بازه زمانی پس از زمین لرزه، از جمله سبک سازی سازه ها، حذف عناصر آسیب رسان، استقرار سازه در زمین و ادغام تزئینات در سازه اصلی بنا در ظرف زمانی خود نشان از تدبیر و هوشمندی معمارانی داشته است که از زلزله درس آموخته و برای مقابله با آن راهکارهایی اندیشیده اند؛ به طوری که مبانی و تئوری های مورد استفاده در گذشته با دست آوردهای امروزی مهندسی زلزله مطابقت دارد. در این خصوص هدف نوشتار حاضر تبیین اصول مهندسی زلزله در معماری سنتی شهر تبریز و به خصوص مرحله تاریخی بازسازی های پس از زمین لرزه وایرانگر 1193 ه.ق با رویکرد تفسیری تاریخی و مطالعه نمونه های معماری برجای مانده به صورت میدانی می باشد. در همین راستا، پس از پاسخ گویی به این پرسش که وقوع زلزله در تبریز چگونه و به چه میزان در بهبود تصمیمات سازه ای معماری سنتی موثر بوده است؛ منجر به معرفی نتایج حاصل از تجارب زلزله جهت کاهش تلفات انسانی ناشی از زمین لرزه خواهد شد. در همین راستا، یکی از مهم ترین نتایج پژوهش پیش رو سبک سازی مصالح بنایی با رویکرد مقابله با زمین لرزه در شهر تبریز می باشد.

کلمات کلیدی:

زمین لرزه، سازه های سنتی، معماری سنتی، شمال غرب ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/980000>

